

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΕΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν καινὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ἐκ τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς : Ἐξωτερικὸς :

Ἐτησίαν . . . . . δρ. 8,— Ἐτησίαν . . . . . φρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . . . 4,50 Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνος . . . . . 2,50 Τριμήνος . . . . . 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΙΣ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φόλλα προηγουμένως ἑστῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, 2
τιμῆναι ἑκάστου λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδὸς Ἐβριμίδου ἀρ. 98, κατὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Νοεμβρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 49

ΠΕΡΣΕΥΣ Ὁ ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΝΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ποῦ ἐδρίσκειται ἡ Γοργών.

Ὁ Περσεύς δὲν ἐταράχθη, δὲν ἐδείλιασε.

— Προτιμῶ αὐτὰ ὅλα, εἶπε, παρὰ νὰ ζῆσω ἀνωφελῆς καὶ ἄδοξος. Εἶπέ μου τώρα, σοφῆ καὶ ὠραία θεά, πῶς θὰ ἤμπορέσω νὰ ἐκτελέσω αὐτὸ τὸ ἔργον καὶ ἐν ἀνάγκῃ ν' ἀποθάνω;

Ἡ Ἀθηνᾶ μειδίδωσα εἶπε τότε πρὸς τὸν Περσεύ :

— Ἀκουσέ με με προσοχὴν, εἶπὶ πραγματικῶς θ' ἀποθάνῃς, ἐν λησιμονήσῃ κανὲν ἀπὸ τὰ λόγια μου. Θὰ προωρῆσῃς πρὸς βορρᾶν, μακριά, πολὺ μακριά, ἕως νὰ φθάσῃς εἰς τὴν παγεραν κατοί-

κίαν τοῦ ἀνέμου Βορρῆως. Ἐκεῖ θὰ εὐρῆς τὰς Γοργαίς, τὰς τρεῖς ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν παρὰ ἓνα δόντι καὶ ἓνα μάτι καὶ αἱ τρεῖς τῶν. Θὰ τὰς παρακαλέσῃς νὰ σοῦ δείξουν τὸν δρόμον, διὰ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὰς Νύμφας, τὰς κόρας τοῦ Ἑσπέρου, ποῦ χορεύουν γύρω εἰς τὸ Χρυσὸν Δένδρον, εἰς τὴν θαυμασίαν Ἀτλαντίδα. Αἱ Ἑσπερίδες αὐταὶ θὰ σοῦ εἰποῦν ποῦ θὰ εὕρῃς τὴν Γοργόνα, τὴν μητέρα τῶν Τεράτων, τὴν ἔχουσαν μινθία νὰ τὴν σκοτώσῃς. Ἄλλοτε ἡ Γοργὼν αὐτὴ ἦτο καλὴ κόρη, ὠραία ὡς ἡ Ἥρα, ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἔκαμιν ἐν ἀμαρτήρῃ, πρὸ τοῦ ὁποίου ὁ ἥλιος ἐκαλύφθη ἐκὸ φρίκης. Καὶ ἐτότε τὰ μαλλιά τῆς ἐγέναν φειδία καὶ τὰ χέρια τῆς γαμφώνυχα πόδια ὄρνεου ἀρπακτικού. Ἡ καρδιά τῆς ἐγεμισεν ἀπὸ εἰσῆχος καὶ μανίαν καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἀπὸ χολῆν· τέλος τὰ μάτια τῆς ἐγέναν τόσον φοβερά, ὥστε ὅποιος τ' ἀπεινίσθῃ, ἀπολιθοῦται. Παιδιά τῆς εἶνε ὁ Περσεύς Ἴππος καὶ ὁ Πήγας με τὴν χρυσὴν Ρομφαίαν, ἐγγόνια τῆς δὲ ἡ καταχθόνιος Ἐχιδνα καὶ ὁ Γηρύωνς ὁ τρικέφαλος τύραννος, ὁ ὁποῖος βιάσκει τὰ ποιμνία τοῦ πλησίον τῶν ποιμνίων τοῦ Ἄδου. Ἔτσι ἐγένεν ἀδελφὴ τῶν Γοργόνων, τῶν μιστῶν θυγατέρων τοῦ θεοῦ τοῦ Ὀκεανοῦ. Μὴ τὰς περάξῃς αὐτάς, εἰπὶ εἶνε ἀθάνατοι. Φέρε μου μόνον τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης.

φάτι, τύλιξέ το, ἀποστρέφων τὰ μάτια, εἰς τὸ τραγεῖον αὐτὸ δέρμα τῆς ἀπίδος καὶ φέρε μού το ἔτσι. Θὰ δοξασθῆς καὶ θ' ἀποκτήσῃς τὴν θέσιν σου εἰς τὸ συμπόσιον τῶν Ἡρώων καὶ τῶν Θεῶν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Ὀλύμπου.

Καὶ με μεγαλοπρεπῆ χειρονομίαν, ἡ Ἀθηνᾶ ἐδείξε τὸν οὐρανόν.

«Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ τρελλός ;... (Σελ. 390)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Τὰ περὶ τὰ σανδάλια καὶ τὸ ἀδαμάντινον ξίφος

Ὁ Περσεύς τότε εἶπε : — Θὰ ὑπάγω, ἔστω καὶ ἐν πρὶκταίῃ ν' ἀποθάνω καθ' ἑδὸν ἀλλὰ πῶς θὰ περάσω τὴν θάλασσαν χωρὶς πλεῖον ; καὶ πῶς θὰ με ὀδηγήσῃ ; καὶ ὅταν θὰ εὕρω τὴν Γοργόνα πῶς θὰ τὴν φονεύσω ἐν φερῇ θώρακα με φολιδας χαλυβδίνους ;

Ὁ νέος τότε, ὁ ὁποῖος συνώθευε τὴν Ἀθηνᾶν, ἔλαθε τὸν λόγον καὶ εἶπε :

— Με τὰ σανδάλιά μου θὰ περάσῃς

«Ὁ ἥλιος ἐκαλύφθη ἀπὸ φρίκην...»

θαλάσσης, θανάτου και παιδείας. Με αυτά θα περνώ όπως το περνούσες, όπως κι' εγώ. Δίνει εμένα ο Έρμης, νύμφης, του Πυλαιομαχίου Διού και ἀγγελιαφόρος των Ὀλυμπίων θεῶν.

Και ἐνθ' ὁ Περσεύς ἐγονάτιζεν ἔμπρός.

του, ὁ Έρμης ἐξηκολούθησε: «Τὰ σανδάλια θά πόνουν μόνο των τὸν καλὸν δρόμον. ἐπειδὴ εἶνε σανδάλια θεϊκά και δὲν εἰσποροῦν νὰ σαθάλουν. Ἡ δὲ ρομφαία ἀπὸ τὴν Γοργόνα, ἐπειδὴ εἶνε ρομφαία θεϊκή και μὲ τὸ πρῶτον κτύπημα καταβάλλει τὸν ἐχθρὸν. Σήκω, πάρε τα και τὰ δύο και ἔξογε.

Ὁ Περσεύς ἐσηκώθη, ἐφέρεσε τὰ σανδάλια κι' ἔβησε τὸ ξίφος.

Πῆδησε ἀπὸ τὸν βράχον εἰς τὸ κανόν, τῷ εἶπε τότε ἡ Ἀθηνᾶ, κι' ἔχε πεποιθήσει εἰς τὴν πανοπλίαν τῶν Ἀθανάτων.

Ὁ Περσεύς ἐσκυφεν ἀπὸ τὸν βράχον και ἐφίξε βλέπων τὴν φεβραν ἄβυσσον, προσεπάθησεν ὁμοίως νὰ μὴ δείξῃ τὸν φῶσαν του.

Συλλογισθεὶς τὴν Μέδουσαν και τὴν δόξαν τοῦ τὸν ἀνέμενον, ἐπήδησεν εἰς τὸ κανόν. Και ἰδοὺ! ἀντὶ νὰ πᾶσι, πρὸς μεγάλην του ἐκπλήξιν ἐστάθη εἰς ἰσορροπίαν και ἠμποροῦσε νὰ τρέχῃ εἰς τὸν ἀέρα ὅπως και εἰς τὴν γῆν.

Στραφείς, δὲν εἶδε πλέον οὔτε Ἀθηνᾶν οὔτε Έρμην. Τὰ σανδάλια του ὁμοίως διημιούνησαν ὀλίγιστα πρὸς βορρᾶν, με τὴν σταθερότητα τῆς χελιδόνος, ἐκτεν μέγανασαυτῆ ζητούσα τὴν ἀνοιξιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὰ βασίλεια τοῦ Βορέως και αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ Γραιαί.

Οὕτως ἤρτισε τὸ ταξιδίον τοῦ Περσεύς. Ἐπενοῦσε ξηρᾶς και θαλάσσης, πάντοτε πρῶτον εἰς τὸν ἀέρα και διανύων με τὰ σανδάλια του εἰς μίαν ἡμέραν τὸ διάστημα μίας ἐβδομάδος.

Με χαρὰν και με θάρρος προχωροῦσεν ὁλόθεν, χωρὶς νὰ σπρέφεται, χωρὶς νὰ παρεκκλίνῃ οὔτε δεξιᾶ οὔτε ἀριστερᾶ, και οὕτως ἐφθάσεν εἰς τὰς ἀγκατίας τοῦ κόσμου, ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει πλέον τὸ χάος.

Ἐβάδισεν ἄλλας ἑπτὰ ἡμέρας εἰς ἕνα

δρόμον, πρὸς τὸ ὄπισθεν ὄρατον: ἄνθρωποι θά ἠμποροῦσαν νὰ εὐρισθοῦν, διότι ἐκείνοι τοῦ τὸν ἐπῆρσαν πραγματικῶς δὲν πολυαγαποῦν νὰ κἀνουν λόγον, ὅσοι δὲ ἀπὸ αὐτοῦ τὸν ἐκπαθλοῦν εἰς τὸν ὕπνον των, εἶνε εὐτυχεῖς ὅταν ἐξυπνοῦν... Τέλος ἐφθάσεν εἰς τὰ ἔρια τῆς Αἰωνίου Νουτῆς, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἀὴρ εἶνε γεμάτος οὐράνην και γῆνα, ἡ δὲ γῆ σκεπασμένη δὴ ἀπὸ παγῶνας. Μετ' ὀλίγον, παρὰ τὴν παγωμένην ἔχθρην τῆς παγωμένης θαλάσσης, εἶδε τὰς τρεῖς ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι ἐκάθητο ἐπὶ ὀγκοκάρου ὑπὲρ τὸ ἄχρον φῶς τῆς χειμερινῆς σελήνης και ἐκίνον ρυθμικῶς τὰς κεφαλὰς των, ἐνθ' ἐτραγωδοῦσαν με πένθιμον μελωδίαν:

Τὰ σημερὰ τὰ χρόνια
καταραμένα!
Ὁρατὰ εἶνε μόνον
τὰ περασμένα!

Πληροῦν των τίποτε ζωντανόν, οὔτε νόμα, οὔτε βρῦον εἰς τοὺς βράχους, οὔτε ἕλκος ζωῆς. Και ἀυτὴ ἡ φῶκη και αὐτὸς ὁ λάρος, δὲν τολμοῦν νὰ ριφικτι-

δυνεύσων εἰς τὰς ἀξένους ἐκείνας γῶνας, ἀπὸ φόβον μήπως παγώσουν. Το κύμα ἐθραύετο ἀφρισμένον, ἀλλ' ἐπανεπιπτεν εἰς νηόδας χιόνος, αἱ ὅποια ἐλευθαιναν τὰ μαλλιά των τριῶν Γραιῶν και τὰς πλευράς των παγολόφων, αἱ ὁποῖοι ὕψοντο ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν των.

Ἔχον ἕνα μάτι και αἱ τρεῖς, τὸ ὅποῖον μεταχειρίζοντο ἢ μία μετα τὴν ἄλλην, χωρὶς νὰ βλέπουν διόλου καλά και ἕνα δόντι, τὸ ὅποῖον μεταχειρίζοντο ὀδον των, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τρώγουν καλύτερα. Ἡ Σελήνη τὰς ἐρώτιες με ἄλας τῆς τὰς ἀκτῖνας, ἀλλὰ με αὐτὰ δὲν ἐκρύωναν ὀλιγώτερον.

Ὁ Περσεύς ἐλυπήθη τὰς τρεῖς ἀδελφάς Γραιᾶς και μ' εὐλόθειαν τὰς εἶπε: — Σεβαστὰ μητέρες, σύντροφος τοῦ γήρατος εἶνε ἡ πείρα. Βεβαίως σὺς θά γνωρίζετε πολλὰ πράγματα. Εἰπήτέ μου λοιπόν, σὰς παρκαλῶ, ποῦ εἰσπορῶ νὰ εὑρω τὴν Γοργόνα;

Μία ἐξ αὐτῶν ἐρώναξε: — Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἀναιδής, ποῦ ἔχει τὴν τόσην

τόλμην νὰ περιγεῖλῃ τὰ γραστὰ μαζ; Και μία ἄλλη προσέθεσε: — Εἶνε σὴνὴ ἀνθρώπου.

— Ὅχι, ἀντιπεῖν ὁ Περσεύς, ἐγὼ δὲν περιγεῖλῶ ἀλλὰ τιμῶ και εὐδοκίμῶ τὰ γραστὰ σας. Εἶμαι ἀπὸ τὴν γενεάν των ἀνθρώπων και τὸν ἔρωτον, οἱ δὲ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου μ' ἔστε: ἴαν εἰς σὰς δια νὰ μοῦ εἰπήτε ποῦ εἰσπορεῖται ἡ Γοργών.

Μία ἐξ αὐτῶν ἀπεκρίθη: — Ὑπόχουν νεοὶ θεοὶ εἰς ἀντ' Ὀλύμπου και τίποτε νεῖαν δὲν εἶνε καλόν.

Και μία ἄλλη: — Μισοῦμεν τοὺς θεοὺς σας, τοὺς ἤρωας και ὄλους τοὺς υἱοὺς των ἀνθρώπων. Εἶμεθα ἀπὸ τὴν γενεάν των Τιτάνων, των Γιγάντων, των Γοργώνων και των Τεράτων, ποῦ ἄλλοτε ἐγέμιζαν τὴν ἄβυσσον.

Ἡ δὲ τρίτη ἀνέραξε: — Παιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ τρελλός, ποῦ ἐτόλμησε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ βασίλειά μας;

Τότε ἤρχισαν νὰ οὐλοῦν μεταξὺ των: — Δὲς μου τὸ μάτι νὰ τὸν ἰδῶ! εἶπεν ἡ μία.

— Δὲς μου τὸ δόντι νὰ τὸν δαγκᾶσω! εἶπεν ἡ ἄλλη.

Ἀλλ' ὁ Περσεύς, βλέπων τὴν ἀφρόνα ἀλαζονείαν των και τὸ μῖσος ποῦ ἐτροσαν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἔποισε νὰ τὰς ὑπῆλθαι κι' ἐσεύχθη: «Ὅταν πεινᾶ κανεὶς πρέπει νὰ βιάσεται, ἀν μείνω ἐδῶ περισσότερο, θάποθανω ἀπὸ τὴν πείναν».

Τὰς ἐπὶλεξάσαι, και ἐνθ' ἠγλαφρῆτα ἐπενοῦσαν ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην τὸ μοναδικόν των μάτι, ὁ Περσεύς ἀπλωσε σιγά σιγά τὸ ἰδιὸν του χέρι, εἰς τὸν τρόπον ὡστε μία των Γραιῶν, νόμισασα ὅτι ἦτο τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς τῆς, τοῦ ἔδωσε τὸ μάτι.

Ὅπισθοχώρησε τότε μ' ἐν πῆδημα κι' ἐρώναξε:

— Κρατῶ τὸ μάτι σας, καλοῦργες, και θά τὸ ρίψω εἰς τὴν θαλάσσαν, ἀν δὲν μοῦ δείξετε ἀμέσως ποῦ θά ἠμπορέσω νὰ εὑρω τὴν Γοργόνα, ἀλλὰ νὰ ἐρσιτῆτε

πρῶτα, ὅτι θά μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθειαν. Αἱ Γραιαὶ προσεπάθησαν νὰ ξεφύγουν ἐπὶ τέλους ὁμοίως ἠγαγκάσθησαν νὰ εἰποῦν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ με τὸν τρόπον τὸν ἀόριστον, συγκεχυμένον, ὡστε ὁ Περσεύς δὲν ἐνόησε και μὲγάλα πρῶ-

ματα. — Ὑπαγε πρὸς Νότον, τῷ εἶπαν, πρὸς τὴν μιστὴν χώραν τῷ Ἥλιου, ὡς γόου νὰ συναντήσῃς τὸν Ἀτλαντα, τὸν γίγαντα, ὁ ὁποῖος βαστάζει εἰς τοὺς ὠμούς των οὐρανόν. Αἱ θυγατέρες του, αἱ Ἑσπερίδες θά σοῦ δείξουν τὸν δρόμον.

Εἶνε νεοὶ και τρελλοὶ οὖν ἐσέ. Και τὴν αὐτὴν ὥραν εἶπε πρὸς τοὺς υἱοὺς των οὐρανῶν. Αἱ θυγατέρες του, αἱ Ἑσπερίδες θά σοῦ δείξουν τὸν δρόμον. Εἶνε νεοὶ και τρελλοὶ οὖν ἐσέ. Και τὴν αὐτὴν ὥραν εἶπε πρὸς τοὺς υἱοὺς των οὐρανῶν. Αἱ θυγατέρες του, αἱ Ἑσπερίδες θά σοῦ δείξουν τὸν δρόμον. Εἶνε νεοὶ και τρελλοὶ οὖν ἐσέ.

Ὁ Περσεύς τὰς ἔδωκε τὸ μάτι, ἀλλὰ μόλις τὸ ἐπῆραν τὰς ἐκυρυσσέν ὁ ὕπνος. Κ' ἐξᾶφνα μετεμορφώθησαν εἰς ὀγκοκάρους, τοὺς ἐκίλους παρέσυρε τὸ κύμα. Ὡς σήμερον ἀόραται πλέον ἀσκόπως, φερόμενα ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὡς οἰκτὰ νουάγια και φαίνονται ὡς νὰ κλαῖουν καθὲς φοράν ποῦ συναντοῦν τὸν Ἥλιον και τὸν ἀνεμὸν Νότον, τὸ καλὸν θέρος, ἐταν ἡ φύσις κι' αἱ νεοὶ καρδίαι ἀγάλωνται εἰς τὸ φῶς και εἰς τὸ θάλασπος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Αἱ Ἑσπερίδες.

Χωρὶς ἀργοπορίαν, ἀφῆσαν ὀπίσω του τὰς χιόνας και τοὺς πάγους, ὁ Περσεύς ἐστράφη πρὸς Νότον, πρὸς τὴν χώραν, ὅπου λαμπρὸς ὁ ἥλιος φωτίζει τὴν κωνίην ἐκτασιν των θαλάσσαν.

Οἱ λάρος κι' αἱ θαλάσσιαι χελιδόνες τὸν ἐφαυον φιλικῶς με τὰς πτέρυγας των και τὸν προσεκάλευν νὰ συμμερισθῇ τὰ παιγνίδια των, οἱ δὲ δελφίνες, ἀναδυόμενοι κατὰ τὴν διάβασιν των, προσεφῆρνον νὰ τὸν μεταφέρουν ἐπὶ των νωτῶν των. (Ἐστὰ ἀνοήτεια) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ Τ' ἈΔΕΛΦΟΥ ΜΟΥ Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ ΤΟΥ

Ἀγαπημένα μου ἀδελφια,

Εἶδα κι' ἐπαθῆ σας νὰ νοικοκυρευθῶ κρυπτο-στράβα ἐχθρῶς και προχθὲς σὲ δωμάτιο ποῦ νοίκιασα, και σήμερὰ ἀνοίχτικα πῆρα τὸ δρόμο γιὰ τὸ Γυμνάσιο, συλλογισμένος ποῦ δὲν εἶμαι πιά σὲ χωρὶς μου και ὁ ἀπομείνω μόνος μου τὴν αὐτὴν ὥραν εἶπα πρὸς τοὺς γονεῖς μου, ἀπὸ σὰς, ἀπ' τὸ σπίτι μου και τὰ κυνήγια μου. Ἀχ, πότε θά ῤθῶν αὐτὰ τὰ Χριστογενεῖα με τὰς σχολικὰς διακοπὰς νὰ πεταχθῶ ἀπὸ τὸν ἑλιθόν, νὰ βρῶ τὴν χαρὰ μου ποῦ τὴν ἀφῆσα σὲ τὸ κατῳφλι τοῦ σπιτιοῦ μας.

Θυμᾶστε ποῦ σὰς εἶπα—θὰ σὰς γράψω γιὰ τὸ ταξιδί μου. Νά, τώρα ἐλγε νὰ διαβάσετε, κι' ἀν ἐχετε ὄρεξι και νὰ γελάτε, γελάσετε και γιὰ μένα, γιὰτὶ ἐγὼ, καίμενα γέλια, τ' ἀπαρνήθηκα.

Τὴν ἀκούσατε τὴ μητέρα μας ποῦ μοῦ ἔλεγε προχθὲς σὰ με ξεπροβοδοῦσε:

— Παιδί μου, ἐστὶ νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ, νὰ περάσῃς κι' ἀπὸ τὴν παραμάνα σου νὰ τὴν ἰδῇς. Σ' ἐφύλαξε ἡ καίμενη, ξενοχτίσε πολλές βραδύες ἀπάνω σὲν κούνα σου ἐταν ἤσουν μικρὸς κι' ἐπῆνε κι' αὐτὴ μαζί μου σὲς ἀρώστιες σου τὸ αἰμά της. Τὸ ἔχει παραπονο ποῦ δὲν πέρασε μία φορὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της αὐτοῦ ποῦ περῆς ἀπ' τὸ χωριὸ της. Σ' ἐπῆρε γιὰ περῆσασαι κι' ἀκατάδεχτα, γιὰτὶ εἶνε φτωχὴ και γύφτισσα. Θὰ σὲ καταραθῇ, ψυχὴ μου, και θὰ πιασθῇ ἡ κατὰρα της, γιὰτὶ σοῦ ἔδωκε τὸ γάλα της και τυρανίστηκε μαζί σου. Τί κι' ἀν τὴ σπλαχνίζω ἐγὼ καθὲς τόσο; ξεγοροῦλεται τὸ γάλα της, παιδί μου; Τῆρα ἐδῶ! ξεγοροῦλεται ἐσὺ γιὰ τ' ἐμένα;

Τὸ χωριὸ τῆς παραμάνας μου εἶνε κοντὰ σὲ τὸ κερροῦσθαι, ὅπως ἔρεπε, ἔκανε κι' ἕνα κρῶ προχθὲς σὲν νὰ ἦταν μεσόχειμωνό, κι' ἐκεῖ ποῦ μῆνημα σὲ τὸ χωριὸ της, ἔκτασε κι' ἡ βροχὴ. Ἦθελα δὲν ἤθελα τώρα θά τραβούσα σὲ τὸ σπίτι της.

— Ἡ ὥρα εἶνε περασμένη, λέγω σὲν ἀγαπιάτη μου, θά νυχτώσωμε και θὰ μουσκέψω σὲ τὸν δρόμο. Εἰρήσε νὰ βρῆς τὸ γυφτοκάλυθο τῆς παραμάνας μου τῆς Τρακίνας θὰ κοιμηθῶ ἐκεῖ ἀπόψε, τώρα νὰ βρῆς και σὺ πουθενὰ νὰ ξενοκυρίσῃς κι' ἐκα τὸ πρῶτὸ νὰ με πάρῃς.

— Ποῦ θά κοιμηθῆς ἐκεῖ; ποῦ λέγεται ὁ ἀγωγιάτης, θά κόψῃς καρφίττα ἀπὸ τὸ κρῶ.

— Αἴ, τότε, τοῦ ἀπάντω, γὰ νὰ ξεσταθῶ, θά κόψω σὲ ἄλληθινὰ καρφίττα με τ' ἀμῶνι και τὴ βαρετὰ τοῦ μακαρίτη τοῦ

Τρακί. Θὰ πάγω, δὲ μπορῶ νὰ κἀνω διαφρορετικά. Τὸ ἔχω τάρμα σὲ τὴν μητέρα μου.

Σὰ μ' εἶδε ποῦ ξεπερῆσα μπροστὰ της, ἡ παραμάνα μου, ὡχ, μωρὲ μάτια μου! Κι' ἀν εἶχα σκοπὸ νὰ τραβήξω τὸ δρόμο μου, ποῦ θά μ' ἄρῃς! Μ' ἐζούρισε σὲ ἀγκαλιὰσματὰ και σὲ φιλήματα.

Ἦταν κι' ἀνιφτὴ ἡ εὐλογημένη, κι' ἐφῆρα γύρω τὰ μάτια μου νὰ βρῶ πουθενὰ, φύλλους σὲ ἄχυρα, νερὸ νὰ νιφθῶ, μὰ με φιλοῦσε καθὲς στιγμὴ και κατάλαβα πὼς θά ἦταν κόπος χαμένος τὸ νύφημο.

Αὐτὸ μὴν τὸ λέτε σὲ τὴν μητέρα. Ὁ ἀρχιστὴ νὰ μουσοριχῇ: — Ναιὸς ὁ περιγελαστὴς! μήπως δὲν τὸν ἔρω; αὐτὰ δὲν ἔκανε κι' ἐδῶ; Αὐτὸς εἶνε σὰν τὸ χιόνι, ὁ τι τὸ ρίξεις ἀπάνω του, θά λερωθῇ.

Πότε τὸ ἐμαθε και πότε μαζεύτηκε ἀκίνη ἡ γυφτῖα τριγύρω μου ὀλόρθη! Καμπάνα νὰ βαροῦσε ἡ παραμάνα μου, δὲν πιστεύω νὰ μαθαίνονταν γογγωῶτερα ὁ ἐρχομός μου. Ὅλοι οἱ γύφτοι κι' αἱ γύφτισσες, τὰ γυφτοπούλα κι' αἱ γυφτοπούλες ἤρθαν νὰ μοῦ ποῦν τὸ καλὸς ὄριστες και τὸ ἐκαλῶς τὸ δέχτηκες σὲ τὴν παραμάνα μου, κι' αὐτὴ καμαρωτὰ—καμαρωτὰ μὲ παρουσιαζε ὁ ὄλους ἀράδα με τὸ στερεώτυπο: «Ἡ φύλαξη μου... ἡ φύλαξη μου».

Κατάντησα νὰ τὸ χωνέψω κι' ἐγὼ πὼς ἔχω ἕνα θηλυκὸ ὄνομα, και πάλι καλὰ ποῦ δὲν ἀκούσα και καμμιὰ γύφτισσα νὰ με ρωτάξῃ: «Κυρὰ Φύλαξη».

Ἀν ρωτῶτε και γιὰ τὰ γυφτῖκα δεξίματα, τόσο εὐκόλα, φθῆνα κι' ἀβαρετα τὰ ἔβαλε σὲ τᾶξῃ ἡ γυφτικὴ πολιτικὴ, ποῦ εἶνε νὰ τὴ ζηλεύῃ κανεὶς. Σὲ τὸσον κόσμο ποῦ ἤρθε σὲ τὸ σπίτι της παραμάνας μου, οὔτε καρέκλα βρέθηκε, οὔτε χελὶ βράχθηκε ἀπὸ ἕνα κέρασμα, ὡς ἦταν και τραπεζία.

Γιὰ μένα μοναχὰ βρέθηκε ἕνα λουκοῦμι, και χωρὶς ἄλλο θά ἦταν ἀπὸ τὰ ἴδια ποῦ μοῦ ἔδινε ἡ παραμάνα μου τότε ποῦ με κρατοῦσε σὲ τὴν ἀγκαλιὰ της.

Ἔχε κάνει νὰ σουροπώσῃ και νὰ ἤλθε ἀπ' τὴ δουλειὰ και τὸ Τρακόπουλο, ὁ Λεωνίδας και με τὸ μεσοκομμένο ὄνομα, Νίδας, ἡ μοναχὴ κλήρα κι' ἀπαντοχὴ τῆς παραμάνας μου, ἕνα παιδί σὲ τὴν ἡλικίᾳ μου, ἀδύνατο, ἀσασκο κι' ἀχαρο, ἀλλὰ παιδί συμπαθητικό. Ἐγὼ, μὴ πρὸς βάρος σας, ἀδελφια μου, τ' ἀγαπῆσα, εἶτε γιὰτὶ εἶνε ξεχωριστός, ἀπ' ἕνα γάλα ποῦ λίαν, ἀδελφός μου, εἶτε γιὰτὶ τὸ λυπήθηκα σὲν ἐμαθε πὼς τ' ἀπέκοψε ἡ μάνα του σὲ τὸς τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ ῤθῇ νὰ βυζάξῃ ἐμένα. Εἶδα με τὰ μάτια μου πὼς τοῦ ἀρπαξε ἐγὼ τὴν ὑγεία του, τὴ δύναμη, και μπορεῖ και χρόνια ἀπ' τὴ ζωὴ του, γιὰτὶ γεννήθηκα φτωχὸ τὸ κακόμοιρο.

Κατὰλαβαίω πὼς ἦταν δικὸ και

χρέος μου, αν μπορούσε να γίνει, να του δώσω πάλι ό,τι του πήρα, αυτό που του ήταν φυσικό του δικαίωμα, γιατί έπρεπε να ήταν αυτός γερός σαν εμένα κ' εγώ αδύνατος σαν αυτόν, αφού η δική του ή μάνα είχε τα προσόντα σαν να είχαμε, τα χρειάζομενα, να θρέψω παιδί, και όχι η δική μου. Τι έφταιγε αυτός ο δύστυχος π' αρρώστησεν ή μητέρα μου όταν γεννήθηκα εγώ, για να τού κείνη το γάλα της μάνας του, γι' αυτόν απ' τον Θεό διαταγμένο;

Θά μπορούσα τάχα μία μέρα να τού κάνω ένα μεγάλο καλό, για να ξελαφρώσω από ένα βάρος την καρδιά μου;

Το σπίτι της παραμάνας μου είχε σωστό μέλαθρο κατά το μακαρίτη τον Όμηρο. Ένα μαυρόσπιτο από την καπνιά, μία καλύβα λειοκαστή, χωρισμένη σε δύο μ' ένα κοντό σανιδένιο χώρισμα. Κάτω χώμα πέρα-πέρα κι' άπάνω αί πλάκες της σκεπής, μαύρες κι' αυτές με κρεμασμένες καπνίες σάσσηκοφωλές.

Στο ένα χώρισμα είχε μία φορά το έργοσπίρι του, αληθινός Ήφαιστος, ο μακαρίτης ο Τραχίης.

Τώρα τ' αμύνει, παρατημένο από τόσον καιρό, κυτιούσε με παράπινο το φουσφό, κ' η βθρεία εκεί δίπλα μου φάνηκε πώς από πολλού καρτερεί να μεγαλώσει, ο άχαρος κληρονόμος για να τη συυρήξει στην πατρική του τέχνη.

Γιατί τάχα δεν θά περίμενε έτσι και τ' άπόφου τόξο που άφισε κρεμασμένο στο δικό του μέλαθρο ο Όδυσσεύς, κι-νώντας για την Τρωάδα; και δεν θά καρτερούσε κι' αυτό παρόμοια τον Τηλέμαχο πότε θ' αντρείωθούν τα χέρια του για να μπόρουν να τ' ανύσουν;

(Έπεται το τέλος) ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Απαλά-άπαλά κοιμάται μέσ' την κούνια το μωρό. Άγγελοί του έσείς, που πάτε 'ς ένα πλάσμα τρυφερό, δός τε ύπνο, για να κάνη το μωρό μας νάνι-νάνι.

Ύπνος γλυκερός του κλίνει τα λευκά τα βλέφαρά του κι' άνοιρα γλυκά τ' άφίνει να γελά από τη χαρά του κι' άλλος Άγγελος που φθάνει σιγολέει να τ' ανάνι.

Και 'ς την κούνια-παραστέκει ή μητέρα του ή καλή κι' άφωνη άκυμμένη πλέκει κι' άν καμιά φορά μιλη, τ' μικρά της να γλυκάνη, τραγουδάει νάνι-νάνι.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Ο ΙΒΑΝ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

(ΡΩΣΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

(Συνέχεια ίδε σελ. 381)

Ο δεύτερος γυιός παρουσίασε το πουκάμισο που είχε κάνει ή γυναίκα του και ο Τσάρος είπε: «Αυτό, το πολύ-πολύ, κάνει για το μπάνιο». Κι' όταν είδε το άλλο, που τού έφερε ο πρωτότοκος, είπε: «Αυτό είνε καλό για τους ζούλους μου».

Όταν βγήκαν από την κάμαρα του πατέρα τους, οι δύο μεγαλύτεροι γυιοί είπαν μεταξύ τους:

— Έχουμε άδικο να κοροιδεύουμε και να περιφρονούμε τη γυναίκα του Ίβαν. Αυτή δεν θά είνε Βατραχίνα, — παρα κά-

«Λευκοί κύννοι έπισαν στη λίμνη...» (Σελ. 392, στ. γ')

ναξει. Νά την, έρχεται ή μικρή μου Βατραχίνα!

Την προδιορισμένη ώρα, οι δύο μεγαλύτεροι έβησαν μαζί με τες γυναίκες των, που είχαν βάσει τα καλύτερά τους φορέματα. Έμειναν μία στιγμή δροθίς κι' άρχισαν να περιγελούν τον Ίβαν και να τού λέγουν ένα σωρό προστυχίες:

— Πώς, αδελφέ Ίβαν, ήλθες εδώ χωρίς τη γυναίκα σου; Τέλος πάντων, μπράβος να είσαι φέρεις, τυλιγμένη σε μια φανέλλα. Μα δεν μου λές, αλήθεια, που την κρύες αυτή τη σπάνια ευμορφιά; Χωρίς άλλο, πρέπει να έφαξες όλους τους βάλτους του βασιλείου!

Έξαφνα ακούσθηκε ένας υπόκωφος κρότος όμοιος με βροντή. Όλο το παλάτι τραντάχθηκε. Οι προσκεκλημένοι σηκώθηκαν με τρόμο από τες πολυθρόνες των και δεν ήξευραν τί να κάνουν, όταν ο Ίβαν έφώναξε δυνατά:

— Μη φοβάσθε, ευγενεστάτοι άρχοντες κι' ώραιες άρχοντισσές μου! Δεν είνε τίποτα έρχεται ή μικρή μου Βατραχίνα.

Την ίδια στιγμή έβασε στο παλάτι ένα χρυσό όμαξι που τ' έσεσαν έξη άλογα, και από το άμάξι αυτό κατέβηκε ή ωραία Βασιλική μ' όλη τη λάμψη της εύμορφιάς της.

Ο Τσάρεβιτς Ίβαν την πήρε από το χέρι και την έφερε στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού.

Οι προσκεκλημένοι του Τσάρου, καθισμένοι μπροστα σε μακριά θρόνα τραπέζια, έτρωγαν, έπιναν και ξεράντωναν.

Η Βασιλική, όταν έπινε το κρασί της, άδειασε το ποτήρι αλλά έχυνε το κατακάθισμα στο άριστερό της μανίκι, και όταν έτρωγε ψητό κύννο, έκρυβε τα λόκκαλα που είχε γλείψει, μέσα στο δεξι της μανίκι.

Η συννυφάδες της έπρόσεξαν αυτό που έκαμνε και μολοντί τούς έφάνη παράξενο, έσκέθησαν πώς έπρεπε να τ' άκούουν κι' αυτές.

Ύστερ από το τραπέζι άρχισε ο χορός.

Ενώ έχόρευε με τον άνδρα της, ή Βασιλική άκούησε το άριστερό της χέρι και άμέσως μία λίμνη παρουσιάσθηκε μέσα στη σάλα. Έπειτα άκούησε το δεξι της κι' άμέσως έπισαν στη λίμνη πολλοί λευκοί κύννοι κ' άρχισαν να κολυμβούν. Ο Τσάρος και οι παλατιανοί κύταζαν καταγοητευμένοι, βουβί από το μεγάλο τους θαυμασμό.

Τότε κ' ή συννυφάδες της Βασιλικής άρχισαν να χορεύουν με τους άνδρες τους, κ' ενόμιζαν πώς θα μπόρουν να κάμουν το ίδιο θαύμα. Μα όταν άκούησαν το δεξι τους χέρι, δεν κατώρθωσαν

άλλο παρά να σφενδονίσουν τα κόκαλα και τ' άποσφραγίσουν του χύννου στο πρόσωπο του Τσάρου και των άλλων παλατιανών. Φυσικά ο Τσάρος έθώμασε πάρα πολύ, τες έδιώξεν από το παλάτι και είπε πώς δεν θέλει να τες ξαναβή στα μάτια του.

Σ' αυτό το άναμεταξύ, ο Τσάρεβιτς Ίβαν γύρισε στα δωμάτια του, έφαξε, βράζε το βατραχιένιο πετόι της γυναίκας του και τ' έφριζε στη φωτιά.

Σαν γύρισε σε λίγες κ' ή Βασιλική και δεν κρύε το κρέσινσ πετόι της, λυπήθηκε φοβερά κι' άρχισε να κλαίη.

— Τι έκαμες Ίβαν; είπε στον άνδρα της. Αν έπεριμένεις ακόμη λιγάκι, εγώ θα ήμουν δική σου για πάντα. Τώρα όμως πρέπει να σάφισα και να φύγω. Χαίρε! Ζήτησε με στη μακρινή χώρα όπου κατοικεί ο Άθάνατος!

Και άμα είπεν αυτά τα λόγια, μεταμορφώθηκε σ' ένα ωραίο κατασπρόκύννο, κ' έπέταξε από το άνοικτό παράθυρο.

Ο Τσάρεβιτς Ίβαν παραδόθηκε στη μεγάλη του λύπη. Ένα όλόκληρο

«Πού πηγαίνεις και τί γυρεύεις;» (Σελ. 393, στ. γ')

χρόνο άλλο δεν έκαμνε παρά να κλαίη. Το χαιρώνα με τα χιόνια, έκλαιγε το φθινόπωρο με τες βροχές, έκλαιγε την άνοιξη με τα λουλούδια, πάλι έκλαιγε και το καλοκαίρι με τον ήλιο, έκλαιγε, έκλαιγε. Άλλα και τες τέσσερες έποχές, είδε πώς με τα κλάματα δεν κατώρθωνε τίποτα, κ' έπειδή τού ήταν αδύνατο να ζήση πιά μακριά από τη γυναίκα του, που άμα την είδε με την ανθρώπινη της μορφή την αγάπησε τρελλά, άποφάσισε να πάγη στη μακρινή χώρα όπου κατοικούσεν ο Άθάνατος και να τη ζητήσει.

Γύρεψε λοιπόν την ευχή των γονέων του κ' έξέκρινσε για το μεγάλο ταξείδι, μη γνωρίζοντας κι' αυτός πώς ποιο μέρος έπρεπε να διευθυνθή.

Πήγαινε, πήγαινε, πέρασε βουνά, λαγκάδια, ποτάμια, λίμνες, και μακριά, πολύ μακριά, άπάντησεν ένα γεροντάκο.

— Καλημέρα, πάλικάρι μου, τού είπαν ο γεροντάκος. Πώς σε λένα; από πού είσαι; πού πηγαίνεις και τί γυρεύεις;

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Άγελας με έξ πόδας

Η άπέναντι εικών, έν φωτογραφίας, παριστά μίαν άγελάδα με έξ πόδας. Το τέρας αυτό έγεννήθη εις το Σραξ της Τύνιδος, ζή δε υγιέστατον και περιπατεί λαμπρά, χωρίς να ένοχλήται πούσας δια την περισσειαν των πιδών του, άλλ' ούτε και να ένοχλήται καθόλου από αυτήν.

Έβδομαδιατοί Διαγωνισμοί

α) Δανθασμένη Ζωγραφική

Ευμπορείτε να εύρετε τί λάθος εις το σχέδιον έχει αυτή ή εικών

β) Έπιγραφή έφθαρμένη

Συμπληρώσατε την έφθαρμένη αυτήν έπιγραφήν:

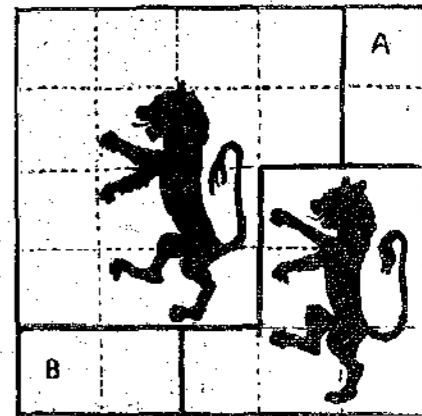
... N T T N ...

Άήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης της Διαπάλασως, από τας Άθήνας, τας Έκασχίας και τή Έξωτερικόν, εμπορεί να στείλη την λύσιν εις τή γραφεϊόν μας (38, δόδε Εβροικίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάδραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θά δημοσιευθούν. Αναλόγως δε τού ποσού τού όποιον ήμποτελεσθή, θά έγγραφωμεν και πάλιν δια κλήρον μερικώς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπάλασως διαρεάν.

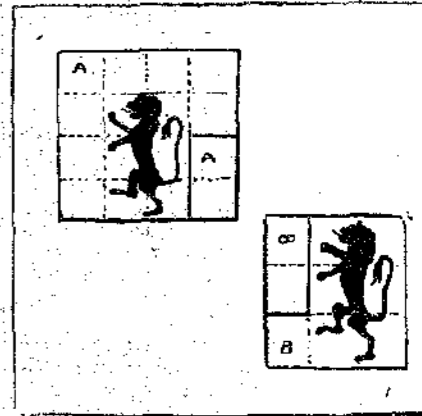
Σημείωσις: Χείριν κοιιλίας, δημοσιεύονται τώρα δύο ζητήματα εις κάθε φύλλον, έν εύκολώτερον και έν δυσκολώτερον. Ο άναγνώστης όμως, διά να στείλη λύσιν και να συμπληρωθή μεταξή των λυτών, δεν είνε άνάγκη να λύση και τα δύο. Άρκει και μόνον το έν.

Λύσεις τού Προβλήματος τού Παιγνίου τού 47ου φυλλαδίου.

Η παροιμία είνε: Άλλα τά μάτια τού λαγού κι' άλλα της κουκουβάγιας. Αί δύο αυτά εικόνες δείχνουν πώς

θα κοπή το ύφασμα και πώς θα σχηματισθούν οι δύο σημάτια.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΤΙΧΑΙΡΕΤΕΙ!

Είχον περάσει αι πρώται ημέραι του σχολείου. Τα μαθήματα είχον αρχίσθ πλεον τακτικά. Ημερά εις την πέμπτην του δημοτικού.

Πόσον ευχάριστον είναι το σχολείον εις τας άρχάς του έτους! Τι ευχαρίστους ήμασας ποιά πενή κανείς τότε μαζί με τους συμμαθητάς του! Τι έντυπώσεις, τί παραμύθια, τί γέλια και τί διασκεδάσεις!...

Ητο λοιπόν μία από τας πρώτας αυτάς ημέρας. Όρα περίπου μία μετά μεσημβρίαν. Δέν έβλεπα την σκιήν νά τρέξω εις το σχολείο, όπου θα έπερνούσα καλλίτερα από τό σπίτι την ώρα μου.

Εκεί τέλους το ερωλόγιον κτυπή μίαν και ήμείσταν. Με τα όλλα βιβλία μου στο χέρι τρέχω εις το σχολείον, αναβαίνω δύο-δύο τα σκαλάκια της μεγάλης κλίμακος, περνά τα προκύβια, εισέρχομαι εις τον μεγάλον διάδρομον και κλησιάζω την θύραν της τάξεώς μου.

Ητο ακόμη άνοιχτή. Χαίρις ν' ανακάλυψι ποσώς την ορμήν μου, εισέρχομαι με βήμα ταχύ και κτυπών δυνατά τα πόδια μου. Τα βήματά μου, μ' όλον τον θόρυβον των συμμαθητών μου, ακούονται ήχηρά. Αφαιρώ τό φαθάκι κ' ένα χαίριστε! Δυνατόν άντηγεί μέσα εις την παράδοσιν, διεκδύνομαι εις τό θρανίον μου.

Δέν είχα όμως παρατηρήσει, ότι κανείς από τους συμμαθητάς μου δέν ήτο δεξιός. Πού άλλη φορά έκρηγόντο έδώ κ' εκεί.

Δέν είχα λοιπόν κόμη τρία βήματα, ότε μία βραχιά και είρωνική φωνή άκουεται όπισθ μου:

— Αντιχαιρετε!..

Ητο ο δασκαλός μου, άνθρωπος αυστηρός. Παναγία μου! Δι' αυτό και κανείς από τους συμμαθητάς μου δέν έτόλμωσε νά γελάση. Καί να βλέπατε πόσον δύσκολα έκρατοδύτο!

Μαντεύετε βέβαια τί είχε συμβή; Συναθρομένως πάντοτε, έννοείται, εν απομνηστέον διδασκαλός—νά χαιρετώ ύψηλοφώνως τους φίλους μου, δέν είχα παρατηρήσει, ότι ο δασκαλός είχεν εισέλθ εις την παράδοσιν και εκάθητο εις την έδραν του.

Δίγειρος

ΜΙΑ ΕΥΘΥΝΗ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΚΡΙΒΗ ΚΕΦΑΛΗ

Όταν ο τελευταίος βασιλεύς της Πολωνίας ακόμη έβασίλευεν, έξερράγη μία στάσις έναντίον του. Είς έκ των στασιαστών, Πολαγός ήγεμών, έθεσεν άμοιβήν 20.000 φιορινίων διά την κεφαλήν του βασιλέως και είχε μάλιστα τό θράσος νά τό γράψη ο ίδιος εις τον βασιλέα, δια νά τόν έκροβίσση.

Αλλά ο βασιλεύς του έγραψε πολύ ψυχράς την επομένη απάντησιν: «Βλέπων την έπιστολήν σας και την άνέγερσά. Μου έκαμεν όχι όλίγην ευχάριστήν, ότι ή κεφαλή μου αξίζει τόσοσιν

πολύ άκόμη δύναμι, να σας βεβαιώσω, ότι δια την ιδιότη σας δέν δίδω ούτε λεπτόν».

Βασίλισσα των Δανών

Η ΔΟΞΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΕΙ

Είνα άνοιχτή βραδυά. Κοσμοπλημμυρισμένη. Το θέαμα άνοδοτόμοτο λάμπει φωτολουμένον. Το πλήθος των τραγουδιών τον έκασονόσά προσμένει

Έσφαρα γύρω βαθύα σπή άπλωνε. Ο καλλιτέχνης, τό μάγν κάρδον, Στη σκηνή βγαίνει...

Και ή γλυκειά του ή φωνή στής νύχτας τη γαλήνη. Ηχος αιδήριος, αφάστος, δει άρμονία χύνει, Σάν ύπερκόσμια δύναμις άγνωστο κόσμο άνοιγει.

Αίγλη μουτηριώδης δια γύρω, Κάλιος μαγευτικός, οργάνια μύρο, Δεί, τά τολύει!

Τό πλήθος με τριαντάφυλλα τον καλλιτέχνη βράζει

—Αχ! τέτοια δόξα εφήμερη και γρήγορα πεθαίνει!...

Μουάζει ή σκηνή απ' τα λουλούδια με ήχο μινωαίονο.

Καίτοι, τόπος δια τάρα ξεγνοητός. Κε' απ' τό τραγούδι τον διαδίδει γεννωέται Τό μαγεμένο!

Γυρτονη οι καιροί, άλλάζουν τα χρόνια Στόν κόσμο δέν μένει τίποτ' αιώνια!

Πέρα μακρυνά απ' τον θόρυβο, νεσ' στο νοσοκομείο,

Σ' ένα δωμάτιο φτωχό, άπράντο και κηρό, Στόν τάπο αυτών, πού ή ζωή άποσταμένη φάθει,

Γέρνει μέσ' στοθ θανάτου αγάλη άγέλη. Την άπονη ο τραγουδιστής άγκάλει, Χάνεται, σβύνει...

Ψηλά τάνορία γλώσσασαν, θαμπεσ άχέιδες χύνουν, Τό μύρο τα τραγουδι σου, θυμησού, τέτοια βρα,

Της δόξας άνοιγε τον δρόμο εμπρός σου, Μα' όια ξεχάσθησαν και μοιχαός σου Πειθαίνας τόρα!

Ο κόσμος είνε άχρηστος, μόν' τη χροά γνωρίζει, Μόν' την άπόδουση ζητάει, ο πάρος τον φοβίζει,

Όσον καιρό τραγουδάγες, ήσασ ή άράνη άκείνη.

Μα' τόρα ή γλυκειά φωνή σου σβύνει, Μα' τό αήθη κ' ή άγάπη άσημαίνεται. Κ' ή δόξα σβύνει.

Κρητικοπούλα

ΜΙΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΙΑ

Είνα νύχτα του χειμώνα... Τά κύματα με μεγάλη όρμή και λίσσα σπάνε άκάνω στους βράχους οά να δέλουνε νά τους συντρέφουν. Τά κολυβένια τά μαύρα σύννεφα φεύγουν με ταχύτητα στόν οδρανό. Ο άέρας φυσάει με μία μεγάλη μανία, ζητώντας νά ξεριζώση τά δένδρα που θαρραλέα άντιστέκονται στη κενία του. Τό ψηλό κυπαρίσσι γέρνει τακτινωμένο την κορυφή του στη γή, γιατί δέν μπορεί νάντιοταθή στην όρμη του άνέμου, που σφυρίζοντας περνάει μέσ' πδ τά λεπτά φύλλα του...

Κάτω στην άκρογιαλιά, οε' μία φτωχική καλύβα, γονατιστό στην εικόνα της Παναγίας, μία μόννα και τρία χαριτωμένα παιδάκια προσεύχονται. Την παρακαλούν νά διατηρήση από τί μανία εκείνη της θάλασσας τον καλό τους προστάτη, τον πατέρα τους, που γιά νά τους δώση νά φάει, κινδυνεύει τόρα στην άνοιχτή θάλασσα.

Ίδανκόν του Καλλιτέχνη

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Τ' αγαπή τόσο πολύ! Τά μεγάλα έκείνα τριαντάφυλλα με τά πέταλα τό κόκκινα οά βελούδο και με τά καταπράσινα φύλλα. Τι όφρατα που ταιριάζουν αυτά τά δύο χρώματα! Είνε τ' αγαπητά μου λουλούδια.

Αγαπή πολύ τη μαγική του δειλινοή ώρα που ο ήλιος κατακκόνικος γέρνει για νά δύση, και τό κοντινά τά συννεφάκια χρωματίζονται με χρώμα πορφύρενο. Γιατί; Γιατί τά συννεφάκια μοιάζουν με πέταλα από ξεφυλλισμένο μεγάλο κόκκινο τριαντάφυλλο. Αυτά τά λουλούδια με μαγεύουν.

Όταν πεθάνω, θέλω νά με θάψουν σε στρώμα από κόκκινα τριαντάφυλλα, και νά φυτέψουν άπάνω στον τάφο μου άπειρία από τάγαπημένα μου άνθη. Θέλω νά μεγαλοδουσουν και νάχω για συντροφιά στη οική και στη μοναξιά του τάφου μου τόνη και τόσο στη ζωή μου αγαπούσα...

Μουσική

ΠΑΙΔΑΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Απορία της Έλληνικής Δόξης. Δέν μου λές, μαμμιά! ήταν ήβλη ο Θεός κανέναν άνθρωπο στόν ούρανό, παραγγέλλει στους ματρός τά του τον στείλουν;

Εστάλη από του άρχιεπίσκοπου

Απρόσπτος ορολογία. Η μαμμιά: —Ποιός είναι ο καλλίτερος στην τάξή σου, Τάξή μου;

Ο Τάκης: —Ο δασκαλός, μαμμιά! Εστάλη υπό της θαλασσας Αθρας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 125^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προαθέντος την 2^η Απριλίου προς έθρονον των ιδέων των εις τα φύλλα της «Διαπλάσεως» Απριλίου, Μαΐου, Ιουνίου και Ιουλίου δημοσιευθέντων 150 Πνευματ. Αποηόνων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κρητικοπούλα, 168 [9+6E]. — (Ίσοτίμοι, χωρίς άμοιβήν: Πολικός Δοτή, 147 [8+6E]. — Δάφνη, 149 [8+6E]. — Σκληρά Πραγματικόν, 146 [8+6E]. — Κορίννα, 152 [8+6E]. — Υπαθήσανο Γιωσέμ, 152 [8+6E]. — Έλληνική Δόξα, 156 [9+6E].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλευθέριος Έλλην, 136 [8+6E]. — Φιλάντατρος Σαμύλα, 129 [7+6E]. — (Ίσοτίμοι, χωρίς άμοιβήν: Σάμπαν, 127 [7+6E]. — Έλλάς του Μογίλου Δλεξάνδρου, 133 [7+6E]. — Ρημωμένο Κροσσόφο, 133 [7+6E]. — Δουδοβίκος ΙΖ, 129 [7+6E].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φούλι, 123 [7+6E]. — Όμηροί, 108 [6+6E]. — Σοφός Νέστωρ, 108 [6+6E]. — (Ίσοτίμοι, χωρίς άμοιβήν: Κύμα του Πόντου, 118 [7+6E]. — Φάπλος, 115 [6+6E]. — Έθνικός Πόθος, 108 [6+6E].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Καρανταλή Άδρα, 87 [5+3E]. — Βιθύνη Έλληνοπούλα, 76 [4+3E]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δερονάκης, 32 [2+2E]. — Παπαρλώσας, 39 [2+2E]. — Κέρας της Αραλίας 34 [2+2E]. — Μαύρα Μάνα, 27 [2+2E]. — Στέφανος Δόξης, 27 [2+2E].)

ΜΕΣΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άδρα του Έθρίπου, 162 [9+6E]. — (Ίσοτίμοι, χωρίς άμοιβήν: Αδουράτιρα του Βοζαντίου, 131 [7+6E]. — Πόθος της Κρήτης, 138 [8+6E]. — Εικονομος Απολλών, 136 [8+6E]. — Μεκρό Δαβαλίνα, 139 [8+6E]. — Ηπειρωτική Έλαίς, 165 [9+6E]. — Κίριον, 160 [9+6E]. — Φίλλος Άγρας, 138 [8+6E]. — Βοζαντίνοσ Άετός, 130 [7+6E]. — Νίλλε, 142 [8+6E]. — Φοτηριική Σπυροφία, 155 [9+6E]. — Όνειρον της Κύπρου, 128 [7+6E]. — Στέλλα Βιολάνη, 134 [7+6E]. — Δευκοθία, 134 [7+6E]. — Πέννα Ποιητόν, 142 [8+6E]. — Έλληνικό Ίδιώδες, 126 [7+6E]. — Χαριτωμένο Σπυράκι, 126 [7+6E]. — Έλλην Πολιμασής, 140 [8+6E]. — Μινός Άγρονάτης, 158 [9+6E].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δουκισσόν του Δάνται, 124 [7+6E]. — Δουκόν Δείριον, 120 [7+6E]. — (Ίσοτίμοι, χωρίς άμοιβήν: Υδαρίνος Χάρος, 116 [8+6E]. — Ηραίς του Σουλλού, 112 [6+6E]. — Έργονοσ Δεδοκράτορος, 108 [6+6E]. — Έραρή Προία, 122 [7+6E]. — Αθήμιος, 120 [7+6E]. — Αγριοπούλο, 111 [6+6E]. — Μίτος της Δριάθης, 122 [7+6E]. — Δοξαμένο Εικοσίνα, 121 [7+6E]. — Χάη, 114 [6+6E]. — Φώτος Τραβέλλας, 113 [6+6E].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μέλλος Ίσποτής, 93 [5+4E]. — Φαλανόλευκον Κύμα, 104 [6+6E]. — Ήσπερινή Γαλήνη, 101 [6+6E]. — (Ίσοτίμοι, χωρίς άμοιβήν: Έλευθερία, 106 [6+6E]. — Βαρώνος της Σέρου, 97 [5+4E].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Τέκνον της Ηραΐδας Άγγίλο, 64 [4+3E]. — Υίκη Σιοργή, 62 [3+3E]. — Ένδοξος Γαλιός, 76 [4+3E]. — Μηρικη Σιοργή, 69 [4+4E]. — Ραβύρος, 75 [4+5E]. — Ναυτίλος, 55 [3+2E]. — Αίγιονόσ Δοτή, 45 [3+3E]. — Αναξάρτος, 57 [3+4E]. — Ανώνυμος Έλαιτία, 78 [4+4E]. — Έργάνη, 53 [3+4E]. — Ανδρονίκη Δυραγία, 55 [3+4E]. — Ανδρέας Άνδρος, 45 [3+3E]. — Κορυθαύμιος, 50 [3+3E]. — Κυδωνάτης, 51 [3+4E]. — Σημαία του Άβέρωφ, 64 [4+3E].)

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μικροθία Τραυλά, 33 [2+4E]. — Μικρομέγας, 27 [2+1E]. — Φιλοπατοί, Ιων, 40 [2+3E]. — Αιματόβροτος Έλληνική Σημαία, 32 [2+1E]. — Ηπειρωτική Έλαίς, 28 [2+2E]. — Άσπρη, 27 [2+3E]. — Ισοστρεφής Άσπρη, 27 [2+1E]. — Άτικη Δόξας, 39 [2+4E]. — Μέγας Στρατηλάτης, 27 [2+2E]. — Καμίρε των Γονέων, 35 [2+5E].)

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άψη Σβός, 145 [8+6E]. — (Ίσοτίμοι, χωρίς άμοιβήν: Ειμαρμένη, 112 [6+6E]. — Παναγίλος του Τόσου, 142 [8+6E]. — Εαρή Πειταλούδα, 147 [8+6E]. — Σοφία, 161 [9+6E]. — Όρλια Δμαζών, 103 [6+6E]. — Όνειρον Δούλου Έλληνο, 149 [8+6E]. — Διδέφαλος Άετός, 157 [9+6E]. — Σοφία Άδρα, 158 [9+6E]. — Φίλη των Δουκων, 161 [9+6E]. — Βασίλισσα της Κύπρου, 128 [7+6E]. — Αναγεννητής του Έθνος, 149 [7+6E]. — Βραχυσκομνος Βάραχος, 117 [7+6E]. — Ναυτίλου του Άβέρωφ, 118 [7+6E]. — Παπάκι, 120 [7+6E]. — Ίδανκότης, 125 [7+6E].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Καραντή, 88 [5+6E]. — Γαλανή του Διτίου, 101 [6+6E]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σάσα Α. Αδαμίδου, 54 [3+4E]. — Φιλεργος Χελιδόν, 54 [3+4E]. — Βασίλειος των Δαυτών, 58 [3+6E].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Αμυράλη, 48 [3+2E]. — Βόχος των Γλάρων, 46 [3+2E]. — Παυέλληνιος Ένωσις, 27 [2+2E]. — Άδρα της Μισσογίτου, 43 [2+4E].)

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σπυραγμός της Ασίλης Ημισορού, 13 [1+1E]. — Μαρία Ι. Καζαντζή 13 [1+1E]. — Νίκος Ι. Κοζαδίνο, 13 [1+2E]. — Σοφία Κοζαδίνο, 20 [1+3E]. — Μελοχρονούλα, 24 [1+1E].)

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ όρθας λύσεις, άναμει έκ των ταών τάξων, και οι έξής: Θεοφ. Χ. Βουτσαράς, 2 [0+1E]. — Ηλικιωμέν Φώδ, 4. — Αποδόνη Σοφία, 18 [1+1E]. — Υαδούλα Έλλην, 11 [1+1E]. — Φλογέρα του Βασιλά, 22 [1+1E]. — Ηρώς του ΣΤ, 16 [1+1E]. — Ναυτίλο του Άβέρωφ, 14 [1+1E]. — Μαραμνή Καμίλια, 16 [1+1E]. — Μινός Δόξης, 19 [1+1E]. — Ανυμνή των Πατησών, 18 [1+1E]. — Ασακος Αραλίας, 13 [1+1E]. — Αστερόδες Γαλατίας, 4. — Ηχώ των Άκροκαρνανών, 4. — Μουσική Δύνη, 10 [1+1E]. — Χαρίλαος Β. Κουδούνα, 6 [0+1E]. — Ζήνων ο Κιμείος, 24 [1+2E]. — Γενναίωψχος Έλληνας, 9 [1+1E]. — Έλληνική Σημαία, 7 [0+1E]. — Πάρος της Βενετίας, 7 [0+1E]. — Θρακισκόσμος Έλλάς, 5. — Γαδύνα, 7. — Όρλια Έλλάς, 19 [1+3E]. — Ροδοπέταλον, 7. — Δόξος Βύρων, 9 [1+1E]. — Αναστασίος Παπαναστασίου, 3. — Μακδών, 4. — Δούλη Ηπειρος, 6. — Φωριοπότης, 20 [1+1E]. — Όδυσσεύς Άνδροτόσος, 3 [0+1E]. — Όρρα Δαδη, 5. — Δορλάη, 5. — Μουζιζουρόγανος, 3. — Ματωμένο Φεγγάρι, 11 [1+1E]. — Δρόσος της Πρωίας, 5 [0+1E].)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήνα, 38, δόξος Έθριπίου την 2^η Νοεμβρίου 1911

ΣΗΜΕΡΟΝ δημοσιεύεται Σελίς Συνεργασίας, αλλά δέν μένει τόπος δι' Αθηναϊκήν Έπιστολήν. Οί άγαπητοί μου φίλοι οά παραβλέψουν τά άνοικαλάς αυτάς των τελευταίων φυλλαδίων, συλλογίζόμενοι ότι τόρα εις ώρισμένησ ασέλιδα: κρίψει νά δημοσιευθ ήρωμένη ήλη, δια νά συμπληρωθ ή Τόμος, και προπάντων ήλη έκτακος, προκηρύξει, άποτελέσματα, κληρώσει κ.λ.π. — Άστε πότε οά λείπη χόρος δια τό ένα, και τότε δια τό άλλο, έως νάργιση ο νέος τόμος και νά επανέλθωμεν εις την συνήθη μας τάξιν.

Έλαβα και την φωτογραφίαν του Έθνομου Πόθου, έκ των βραβευμένων του Δημοψηφίσματος. Παρακαλώ και τους άλλους νά μου στείλουν τās ίδιως των το γρηγορώτερον, διότι οά δημοσιευθών διαί μαζί.

Δούμισσα του Δάνται, τό νά σ' ενοήση ο κληρος δέν εξαρτάται δυστυχώς από έμέ. Χαίρω πολύ που σ' άποκρίσω και όσον φίλον, τον αδελφόν σου, ο όποτος μάλιστα φιλοδοξεί νά μάς δείξη τί οά πη άγάπη και ξεσπώσωμα.

Μία φίλη μου έκμαε κακά νά στρογγύευση με τό ψαλλίδι τας γωνίας του τετραγώνου που έστειλεν εις Άλλην φίλην μου. Νά μη τό ξανακάμη, τό λέγω δέ δια νά μη μισησών τό άστοπον όσοι τόχη νά ίδουσι το τετραδόν της.

Έπίση κακά κίμωναι και όσοι τροπών τά τατρία δια νά περυσουν κορδελίτες, άφοτ' ανταλλασόμενα Μ. Μυστικά είνε προορισμένα νά δεθοσών εις Λεόκωμα.

Ηχώ της Κωρδίας, ο κ. Π. σου άπύνησεν ιδιαιτέρως. Τί σου έγραφε ο αδελφός σου από την Σγολήν; Έπολέτω ότι οά τρεφε φίλους, διότι κ' εκεί έχω αρκετούς συνδρομητάς.

Έλαβα, Αποδόνη Σοφία, κ' ευχαριστώ. Έλπίζω ότι οι φίλοι σου δέν θα σάφισουν χωρίς ειδήσεις μου. Έ, ζεύσεις, όταν φέρη κανείς από ένα τόπον, έως νά τακτοποιηθ εις τον άλλον και νά ησυγάση δια νά γράψη πάντα πενή καίριος. Ο άλλος εν τούτω άνυπομονεί και λυπεύεται. Τό άκούεις, Ηπειρωτική Έλαίς;...

Σεράνη Άδρα, ύστερ' από τόσον καιρόν, ήμπορσας νά μου γράψη δυό λόγια παραπάνω... Άς είνε, έλπίζω ότι εις τό έξής οά στικονόμης όλίγην ώραν και οά μου στείλης τά νέα σου.

Όρλιας έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Έδελβίς (ποιός φοδρονος γρημιστόση); Έλληνική Δόξα (που όλω ξεσπαθώνει); Δάφνη Στέφανος, Ίδανκός Ευκρόθια (καίτι οά γεινή!) Μασκός (πυδίνε τόρα στάς Βραβέλλας); και Φιλεργος Έγερονίος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: «Φιλόργου» του Μικροσ Ηρωος. — Αεροπλάνον της Τριδος. — «Βιζών» της Μονώσσης. — Πατήσια του Τέλου Άγρα. — Άγγελος εις την γήν του Άσσημαίου Τηλεγράφο. — Φθινόπωρο παιδί της Ηχώ της Κωρδίας. — Διάφορα του Όλίνος. — Άδυο τριαντάφυλλα της Έξορίστου Αιθίδος.

Απορρίπτονται: «Φθινόπωρον» (έτεχνον στίχοι). — «Η μέθη» (παιδίγιστον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οόδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνασθόται, άν δέν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος φε. 1. Τα εγκρινόμενα ή άνασθόμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1911. Όσα συνοδεύονται από α. άνήκον εις άγρία, και δια από κ. εις κορτίνα.

Νέα ψευδώνυμα: Έλλάς του Ρήγα, α. (Κ.Λ.) Έγενής Ίδανκός, κ. (Δ.Χ.).

Άνασθόμενα ψευδωνύμων: Φλογέρα Άνωίς του Σούλου, κ.

